

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 6To/24/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2320010829
Dátum vydania rozhodnutia: 07. 09. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Batisová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2023:2320010829.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Batisovej a sudcov Mgr. Pavla Macháča a JUDr. Andrey Kondllovej, v trestnej veci obžalovaného A. B., nar. XX.XX.XXXX v C., trvalé bydlisko C. D. A. XXX, pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. h), písm. j) Trestného zákona, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Galanta zo dňa 13.01.2023, č. k. 2T/54/2020-493, na verejnom zasadnutí konanom dňa 07.09.2023 v Trnave takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolanie obžalovaného A. B. z a m i e t a.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Galanta (ďalej len okresný súd) zo dňa 13.01.2023, č. k. 2T/54/2020-493 bol obžalovaný A. B. (ďalej len obžalovaný) uznaný za vinného z nedbanlivostného prečinu ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. h), písm. j) Trestného zákona na tom skutkovom základe, že

dňa 21.03.2019 v čase o 15:00 hod. viedol osobné motorové vozidlo zn. Škoda Octavia s EČ: E. po ceste č. 11/573 v smere od obce F. na obec G. D. A., pričom nevenoval dostatočnú pozornosť riadeniu svojho vozidla a na úseku 8,6 km svojim vozidlom prešiel do protismeru, kde prednou časťou vozidla narazil do prednej časti oproti jazdiaceho osobného motorového vozidla Škoda Fabia s EČ: H., ktoré riadila I. J., ktorá následkom nárazu utrpela zranenia vo forme pohmoždenia ľavej polovice hrudníka a brucha, pohmoždenia v ľavom mezogastriu a ľavej driekovej oblasti, zlomeniny priečného výbežku tela stavca L4 vľavo, zlomeniny oboch ramienok lonovej kosti vpravo bez posunu lomných plôch, trieštivej zlomeniny dna acetabula vľavo posunom lomných plôch distrakciou a centrálnou luxáciou stehennej kosti, otrasu mozgu, lezie n. ischiadicus vľavo, ktoré si vyžiadali liečenie (presahujúce 42 kalendárnych dní) spojené s práceneschopnosťou v trvaní 8-12 týždňov, spolujazdkyňa K. J. utrpela zranenia vo forme pohmoždenia ľavej lumbálnej (driekovej) oblasti, pohmoždenia s podliatinami na oboch dolných končatinách, brušnej stene v ľavej sedacej oblasti (sesterská diagnóza), dvojité zlomeniny tela lakťovej kosti vľavo s posunom lomných plôch, sériovej zlomeniny rebier III-V s posunom lomných plôch vpravo, vľavo IX-XI rebra s posunom lomných plôch a IV-VII rebra bez posunu, mikroskopickú hematúriu s pohmoždením obličky, ktoré si vyžiadali liečenie (presahujúce 42 kalendárnych dní), odôvodňujúce tiež práceneschopnosť v trvaní 8-20 týždňov, a spolujazdkyňa L. A. utrpela zranenia vo forme pohmoždenia s okoločnicovou podliatinou vľavo, pohmoždenia v oblasti prsnej kosti, pohmoždenia v oblasti pravej polovice hrudníka, pohmoždenia jarmovej kosti vľavo a sánky, pohmoždenia s podliatinou v oblasti ľavého zápästia a ľavého kolena, pohmoždenia v Th v LS úseku, pneumothorax-voľný vzduch v pohrudničnej dutine vpravo, hemothorax vpravo i vľavo s hrudnou drenážou, trimalleolámej zlomeniny vľavo, ktoré si vyžiadali liečenie (presahujúce 42 kalendárnych dní) odôvodňujúce tiež práceneschopnosť v trvaní 10-12 týždňov, pričom (i) liečenie uvedených troch poškodených ku dňu spracovania znaleckého posudku (26.06.2019) č. 29/2019, znalecký posudok spracovaný znalcom z odboru zdravotníctvo a farmácia, odvetvie chirurgia a traumatológia, naďalej pretrvávalo, a závažne ovplyvňovalo obvyklý

spôsob života uvedených poškodených, a (ii) obžalovaný svojím konaním porušil ustanovenia § 4 ods. 1 písm. c) a § 9 ods. 1 zákona o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov (z. č. 8/2009 Z. z. v príslušnom znení).

Okresný súd za to obžalovanému uložil podľa § 157 ods. 2 Trestného zákona s použitím § 38 ods. 2 Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere 1 (jeden) rok, výkon ktorého mu podľa § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona podmienene odložil a podľa § 50 ods. 1 Trestného zákona mu určil skúšobnú dobu v trvaní 18 (osemnásť) mesiacov. Podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona obžalovanému uložil aj trest zákazu činnosti vedenia motorových vozidiel v cestnej premávke v trvaní 2 (dva) roky. Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku mu uložil nahradiť poškodenému, Sociálnej poisťovni, so sídlom Ul. 29. augusta 8 a 10, 813 63 Bratislava, Slovenská republika, IČO: 30 807 484, škodu vo výške 5 806,58 EUR (päťtisícosemstošesť eur a päťdesiatosem eurocentov).

K výroku o vine okresný súd uviedol, že z vykonaného dokazovania jednoznačne vyplynulo, že k dopravnej nehode došlo len a len zavineným konaním obžalovaného, jeho obhajobné tvrdenia o závade na vozidle, ktorá mala zapríčiniť dopravnú nehodu, boli vykonaným znaleckým dokazovaním, bez akýchkoľvek pochyb priamo vyvrátené - žalovaný skutok sa stal, má naplnené všetky znaky žalovaného trestného činu podľa § 157 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona. Okresný súd bol ďalej toho názoru, že niet pochyb, že ho spáchal obžalovaný svojím nedbanlivostným konaním. Obžalovaný naplnil svojím zavineným konaním skutkovú podstatu obžalobou žalovaného trestného činu (z nedbanlivosti spôsobil ťažkú ujmu na zdraví 3 osôb v zmysle § 123 ods. 3 Trestného zákona v spojení s § 138 písm. j) Trestného zákona a v spojení s § 127 ods. 12 Trestného zákona, a to z dôvodu porušenia dôležitej povinnosti uloženej mu podľa predpisov upravujúcich cestnú premávku v zmysle § 138 písm. h) Trestného zákona). Obžalovaný porušil dôležité pravidlá cestnej premávky v zmysle zákona č. 8/2009 Zb. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len zákon o cestnej premávke), a to konkrétne § 4 ods. 1 písm. c) - povinnosť venovať sa plne vedeniu vozidla a sledovať situáciu v cestnej premávke, a tiež § 9 ods. 1 - povinnosť jazdiť na vozovke alebo v jazdnom pruhu vpravo pri pravom okraji vozovky alebo jazdného pruhu (to neplatí pri obchádzaní, predchádzaní, otáčaní alebo odbočovaní). Nerešpektovanie týchto povinností môže viesť až k fatálnym následkom na živote/ zdraví a nie zanedbateľnej majetkovej ujme (príkladom je práve prejednávany prípad). Obžalovaný svojím vozidlom prešiel do protismeru, kde narazil do oproti idúceho vozidla vedeného poškodenou I. J., pričom počas kolíznej dráhy neučinil žiadne opatrenia (napr. zmena smeru jazdy, brzdenie), aby zrážke zabránil (na rozdiel od vodičky oproti idúceho vozidla, ktorá napriek správnej technike jazdy a snahe zrážke zabrániť, už jej zabrániť nevedela). Poškodená I. J. nijak neprispela k dopravnej nehode, vina v celom rozsahu spočíva na pleciach obžalovaného. Ťažkú ujmu na zdraví podľa § 123 ods. 3 písm. i) Trestného zákona v spojení s § 123 ods. 4 Trestného zákona všetkých troch členiek posádky, ktorá bola spôsobená vozidlom obžalovaného, mal okresný súd zdokladovanú znaleckým posudkom znalca MUDr. Moresa Zdena č. 29/2019 (č. l. 92-167 spisu); u všetkých troch si ich početné zranenia vyžiadali liečenie (presahujúce 42 kalendárnych dní) spojené s práceneschopnosťou cez 8 týždňov (do 10, 12 resp. 20 týždňov), pričom okresný súd bol toho názoru, že zo záverov znaleckého posudku plynie aj závažné ovplyvnenie obvyklého spôsobu života poškodených (obmedzenia pri obvyklom spôsobe života poškodených možno vyčítať aj súhrne zo záverov znaleckého posudku na č. l. 154 spisu, pričom okresný súd v detailoch, pokiaľ ide o zranenia, liečbu a jej trvanie, či následky, odkazuje najmä na č. l. 129 - 149 spisu predmetného znaleckého posudku).

Okresný súd v tomto prípade nezistil nepatrnú závažnosť prečinu podľa § 10 ods. 2 Trestného zákona, a to vzhľadom na spôsob vykonania činu, v podobe porušenia skutočne dôležitých pravidiel cestnej premávky, a jeho následky, v podobe najmä ťažkej ujmy na zdraví u troch poškodených, tiež okolností, za ktorých bol čin spáchaný, mieru zavinenia či pohnútku páchatela - dokazovaním neboli zistené žiadne od vôle obžalovaného nezávislé vonkajšie faktory či eventuálne konanie obžalovaného čo i len sčasti ospravedlňujúce jeho konanie, ktoré by zmierňovali vinu obžalovaného či relativizovali závažnosť konania obžalovaného, pokiaľ ide o spáchaný prečin.

Výrok o treste okresný súd odôvodnil tým, že uložil obžalovanému trest odňatia slobody na samotnej spodnej hranici do úvahy prichádzajúcej trestnej sadzby, t. j. v trvaní 1 roka (pri nezistených pohľadujúcich ani priťažujúcich okolnostiach bola sadzba v tomto prípade 1 rok až 5 rokov). Okresný súd neukladal v tomto prípade alternatívny trest (peňažný trest či trest povinnej práce), vzhľadom na pomerne vysoký vek obžalovaného (ročník narodenia XXXX) a jeho príjmy (podľa lustrácie zo Sociálnej

poisťovne poberá starobný dôchodok v sume cca 560 EUR; č. I. 466 spisu, pričom je potrebné brať do úvahy aj určite nie zanedbateľný nárok poškodenej Sociálnej poisťovne na náhradu škody), ale i skutočnosť, že trestným činom spôsobený následok je pomerne závažný (pričom bola naplnená kvalifikovaná skutková podstata trestného činu). Účel trestu tak podľa názoru okresného súdu bude najskôr dosiahnutý uložením trestu odňatia slobody, avšak s odložením jeho výkonu na skúšobnú dobu v trvaní 18 mesiacov (na spodnej hranici do úvahy pripadajúceho rozpätia skúšobnej doby od 1 roka do 5 rokov), a to aj s ohľadom na osobu obžalovaného - doposiaľ súdne netrestaná osoba, kedy za ostatné roky nemá evidované ani žiadne priestupky - lustrácie CESDAP zo dňa 04.02.2022, 24.03.2022, 20.04.2022, 09.01.2023).

Okresný súd uložil obžalovanému podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona aj trest zákazu činnosti vedenia motorových vozidiel v cestnej premávke vo výmere 2 (dva) roky. Trestný čin (i keď len nedbanlivostného charakteru) bol spôsobený pri výkone danej činnosti, porušením dôležitých pravidiel cestnej premávky, a to so závažnými následkami (ťažká ujma na zdraví troch osôb, tiež materiálna škoda na vozidlách). Okresný súd mohol v tomto prípade ukladať tento druh trestu na 1 rok až 10 rokov, avšak vzhľadom k osobe obžalovaného, postačuje na dosiahnutie účelu trestu aj trest uložený pri spodnej hranici trestnej sadzby, a to vo výmere 2 rokov. V minulosti pred spáchaním žalovaného skutku (žalovaný skutok z roku 2019, evidované porušenia pravidiel cestnej premávky od roku 2005 do roku 2015) má evidované porušenia pravidiel cestnej premávky (č. I. 462 a nasl.), za ktoré mu boli ukladané aj pokuty (a to aj v pomerne nezanedbateľnej výške, napr. 100 EUR); za obdobie posledných cca 7 rokov už nemá evidované porušenia pravidiel cestnej premávky. Za posledné roky, resp. od času žalovaného skutku nemá evidované priestupky (a teda ani porušenia pravidiel cestnej premávky).

Výrok o náhrade škody okresný súd odôvodnil tým, že poškodená I. J. aj K. J. pred okresným súdom uviedli (č. I. 422 spisu), že náhradu škody nežiadajú, bola im už uhradená. Poškodená Všeobecná zdravotná poisťovňa, a.s. počas konania doručila súdu vyjadrenie (č. I. 447 spisu), podľa ktorého nimi v trestnom konaní uplatnený nárok na náhradu škody bol medzičasom uhradený. Poškodená L. A., ktorá v prípravnom konaní uplatnila nárok na náhradu škody, počas súdneho konania zomrela (č. I. 433 spisu), okresný súd zistil okruh dedičov (§ 48 ods. 4 Trestného poriadku) z právoplatného dedičského uznesenia (č. I. 451 – 453 spisu), v ktorom v trestnom konaní uplatnený nárok osobitne prejednaný nebol - deti aleboj, a to L. A. a K. J. (v tomto konaní už v procesnom postavení poškodenej), pričom K. J. na termíne hlavného pojednávania dňa 13.01.2023 uviedla, že po dohode s bratom (L. A.) na ich matkou v tomto konaní uplatnenom nároku na náhradu škody netrvajú.

O náhrade škody tak okresný súd rozhodoval len vo vzťahu k nároku uplatnenému poškodeným subjektom - Sociálnou poisťovňou s odkazom na § 238 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení (ďalej len ZoSP). Sociálna poisťovňa svoj nárok riadne v konaní zdokladovala (č. I. 469 - 475 spisu), pričom išlo o sumu poškodenej I. J. vyplatenej nemocenskej dávky (nemocenské) od 31.03.2019 do 09.03.2020 (3.017,50 EUR); vyplatených dávok dôchodkového poistenia (invalidný dôchodok) od 10.11.2021 do 09.12.2022 (1.123,76 EUR); vyplatených dávok dôchodkového poistenia (invalidný dôchodok) od 10.03.2020 do 09.11.2021 (1.665,32 EUR); teda v súčte 5.806,58 EUR. Z vykonaného dokazovania mal okresný súd za preukázané, že Sociálnou poisťovňou uplatnený nárok na náhradu škody je v plnom rozsahu opodstatnený (vyplatené dávky, a to nemocenské a invalidný dôchodok, súviseli so žalovaným skutkom a okresným súdom konštatovanou vinou obžalovaného zaň. V danej veci bola daná príčinná súvislosť medzi protiprávnym zavineným konaním obžalovaného a následkom takého konania na zdraví poškodenej I. J.. Nárok bol riadne v konaní (už počas prípravného konania) uplatnený (neskôr v konaní pred okresným súdom aktualizovaný). Okresný súd nezistil premlčanie daného nároku s poukazom na § 238 ods. 5 ZoSP). Podľa § 238 ods. 6 ZoSP právo na náhradu škody podľa § 238 ods. 1 ZoSP uplatňuje Sociálna poisťovňa v súdnom konaní podľa osobitného predpisu - nárok Sociálna poisťovňa v trestnom konaní riadne uplatnila a preukázala. Pokiaľ obhajoba v záverečnej reči uviedla, že nemala možnosť oboznámiť sa s listinami dokladujúcimi nárok poškodenej Sociálnej poisťovne ohľadne aktuálnej výšky nároku, k tomu okresný súd uviedol, že dané listiny boli riadnym procesným spôsobom na hlavnom pojednávaní ako dôkazy vykonané, a to aj s možnosťou strán do nich nazrieť/bližšie sa s nimi oboznámiť.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie obžalovaný, ktoré bližšie zdôvodnil prostredníctvom obhajcu. Namietal, že okresný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku vôbec neuviedol, aké konkrétne skutkové zistenia vyplývajúce z vykonaného znaleckého dokazovania by mali

tvrdenia obhajoby priamo vyvracať (o technickom stave vozidla, ktorý mal byť príčinou nehody), a teda ide o názor okresného súdu, ktorý je nepreskúmateľný. Pokiaľ na svoju obranu uvádzal, že ešte pred dopravnou nehodou muselo dôjsť k zlomeniu ľavého ramena v oblasti čapu pri ľavom kolese v dôsledku korózie materiálu, tak vykonaným znaleckým dokazovaním nemohlo byť toto tvrdenie vyvrátené, keďže ako je zrejme z predložených znaleckých posudkov, v žiadnom z nich nebol zohľadnený faktor korózie materiálu v mieste uvádzaného zlomu súčiastky a vplyv tohto faktora na mechanicko-fyzikálne vlastnosti súčiastky vrátane možnosti jej zlomenia či nalomenia ešte pred zrážkou a následného ovplyvnenia jazdných vlastností vozidla. V žiadnom z predmetných znaleckých posudkov nielenže nebol faktor korózie zohľadnený, ale v nich nebol ani len spomenutý ako prítomný, kdežto z výsluchu znalcov na hlavnom pojednávaní dňa 13.01.2023 (minimálne znalca Ing. Červinku) vyplynulo, že táto korózia na súčiastke už v čase znaleckého skúmania bola, keďže menovaný znalec potvrdil, že stav súčiastky predloženej mu na pojednávaní (evidentne majúcej znaky pokročilej korózie) sa zhoduje so stavom, v ktorom bola súčiastka demontovaná z vozidla. To znamená, že do trestného konania pribratí znalci opomenuli pri znaleckom skúmaní zohľadniť všetky do úvahy pripadajúce okolnosti, ktoré mohli mať vplyv na mechanicko-fyzikálne vlastnosti skúmanej súčiastky (korózia materiálu, z ktorej je súčiastka vyrobená, takouto okolnosťou bezpochyby je), z ktorého dôvodu treba vykonané znalecké dokazovanie považovať za nedostatočné pre zistenie skutkového stavu bez dôvodných pochybností, čo je zároveň druhý dôvod, pre ktorý považoval názor okresného súdu o vyvrátení obhajobných tvrdení za nesprávny. Odmietnutie jeho návrhu „na vykonanie znaleckého dokazovania za účelom zistenia, či predmetné súčiastky, ktoré boli znalecky skúmané vplyvom ich korózie pred nehodovým dejom mohli spôsobiť zlomenie v oblasti čapu a teda vybočenie vozidla z jeho jazdnej dráhy“ zo strany okresného súdu, považuje za porušenie práva na obhajobu.

Osobitne, odhliadnuc od podmienenosti výrokom o vine, považuje za nesprávny aj výrok o náhrade škody, ktorým mu okresný súd uložil povinnosť zaplatiť Sociálnej poisťovni, ako poškodenému, sumu 5.806,58 €. Je toho názoru, že Sociálna poisťovňa nie je osobou, ktorej bola trestným činom spôsobená škoda (v danom prípade majetková) a ktorá by mala mať postavenie poškodeného v trestnom konaní. Týmito osobami sú členovia posádky vozidla zn. Škoda Fabia. Nárok Sociálnej poisťovne na náhradu škody vyplývajúci z ustanovenia § 238 ods. 1 ZoSP je nárokom regresným, ktorý vzniká Sociálnej poisťovni až v dôsledku skutočnosti, že sama poskytla poškodenému plnenie namiesto toho, kto mu svojím protiprávnym konaním škodu spôsobil (páchateľa trestného činu), pričom aj samotný ZoSP v § 238 ods. 6 upravuje, že tento regresný nárok si Sociálna poisťovňa uplatňuje v konaní podľa osobitného predpisu, ktorým je podľa číselného odkazu k tomuto ustanoveniu výlučne zákon č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov. Vzhľadom na uvedené tento regresný nárok na náhradu škody nie je uplatniteľný v rámci adhézneho konania, ale je uplatniteľný len v civilnom sporovom konaní. Pokiaľ by aj Sociálna poisťovňa mala mať postavenie poškodeného v trestnom konaní namieta, že výška škody, ktorú si Sociálna poisťovňa v trestnom konaní uplatnila a ktorá jej bola okresným súdom priznaná, nebola v trestnom konaní dostatočne preukázaná. Skutočnosť, že Sociálna poisťovňa vyplatila poškodenej K. J. nemocenské dávky a dávky sociálneho poistenia vo výške rovnajúcej sa poisťovňou uplatnenému nároku na náhradu škody ešte neznamená, že samotné dávky boli poškodenej vyplatené v zákonom rozsahu resp. že výška týchto dávok zodpovedá škode, ktorá mala byť poškodenej K. J. spôsobená trestným činom, o ktorom okresný súd rozhodoval.

Navrhol preto, aby Krajský súd v Trnave rozsudok okresného súdu zo dňa 13.01.2023, č. k. 2T/54/2020-493 zrušil a vec vrátil okresnému súdu na nové prejednanie a rozhodnutie.

Krajský súd vo veci vykonal verejné zasadnutie, na ktoré sa dostavila prokurátorka krajskej prokuratúry a obhajca obžalovaného. Verejné zasadnutie sa konalo v neprítomnosti obžalovaného, náhradného obhajcu a poškodenej spoločnosti Sociálnej poisťovne. Prokurátorka krajskej prokuratúry v konečnom návrhu žiadala odvolanie obžalovaného podľa § 319 Trestného poriadku ako nedôvodné zamietnuť. Obhajca obžalovaného sa v plnom rozsahu pridržiaval podaného odvolania, naďalej bol toho názoru, že výsledky znaleckého dokazovania nevyvrátili obhajobné tvrdenia, a preto v konečnom dôsledku navrhol napadnutý rozsudok v celom rozsahu zrušiť a vec vrátiť na nové prejednanie a rozhodnutie okresnému súdu.

Podľa § 315 Trestného poriadku o odvolaní proti rozsudku okresného súdu rozhoduje krajský súd. O odvolaní proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu rozhoduje najvyšší súd.

Podľa § 316 ods. 1 Trestného poriadku odvolací súd zamietne odvolanie, ak bolo podané oneskorene, osobou neoprávnenou alebo osobou, ktorá sa odvolania výslovne vzdala alebo znovu podala odvolanie, ktoré v tej istej veci už predtým výslovne vzala späť alebo bolo podané proti výroku, proti ktorému nie je prípustné.

Podľa § 316 ods. 3 Trestného poriadku odvolací súd zruší napadnutý rozsudok a vec vráti súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, ak zistí, že

- a) súd rozhodol v nezákonnom zložení,
- b) obžalovaný nemal obhajcu, hoci išlo o prípad povinnej obhajoby, alebo
- c) hlavné pojednávanie bolo vykonané v neprítomnosti obžalovaného, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky.

Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1.

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

Krajský súd v Trnave, ako súd odvolací, postupom uvedeným v ustanovení § 317 ods. 1 Trestného poriadku zistil, že odvolanie proti rozsudku okresného súdu podala procesná strana na to oprávnená - obžalovaný, a to v lehote ustanovenej v zákone.

Odvolací súd konštatuje, že okresný súd pri dodržaní procesného postupu správne zistil skutkový stav veci, vykonal úplné dokazovanie, takže z hľadiska dodržania zásad obsiahnutých v ustanovení § 2 ods. 10 Trestného poriadku treba konštatovať, že neexistuje žiaden relevantný dôkaz, ktorý by nebol v napadnutom konaní vykonaný. Následne súd I. stupňa všetky zákonne vykonané dôkazy v intenciiach § 2 ods. 12 Trestného poriadku správne vyhodnotil jednotlivo i v celom ich súhrne a tak dospel k úplným a správnym skutkovým záverom.

Okresný súd pritom v odôvodnení svojho rozhodnutia v súlade s požiadavkami obsiahnutými v ustanovení § 168 ods. 1 Trestného poriadku podrobne a jasne vyložil, ktoré skutočnosti vzal za preukázané a o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel, existenciu ktorých skutočností pokladal so zreteľom na výsledky dokazovania za vylúčené alebo pochybné, akými úvahami sa správal pri hodnotení dôkazov a tiež ako sa vyrovnal s obhajobou obžalovaného.

Ani odvolací súd nemá pochybnosti o tom, že obžalovaný spáchal skutok v rozsahu skutkových zistení napadnutého rozsudku súdu I. stupňa. Z tohto dôvodu si skutkové závery súdu I. stupňa osvojuje, a keďže sa s nimi stotožňuje, v celom rozsahu na ne ako na správne aj odkazuje.

V posudzovanom prípade podľa názoru krajského súdu vykonané dokazovanie vytvára ucelenú, ničím nenarušenú, logickú štruktúru o tom, že skutok sa stal a spáchal ho obžalovaný.

Obžalovaný v podstate namietal, že okresný súd neuviedol, aké konkrétne skutkové zistenia vyplývajúce z vykonaného znaleckého dokazovania, mali tvrdenia obhajoby o technickom stave vozidla, ktorý bol príčinou nehody vyvracať, pričom pri znaleckom skúmaní nebol zohľadnený faktor korózie.

Krajský súd vzhľadom na spomínanú námietku obžalovaného poukazuje na znalecký posudok znalca Ing. Romana Červinka č. 37/2019 zo dňa 23.08.2019 k posúdeniu technického stavu vozidla škoda Octavia, EČ: E. XXX M., z ktorého vyplynulo, že „Na ľavej strane prednej nápravy odtrhnuté rameno na objímke predného silentbloku. Podľa deformovaných častí ramena a odtrhutej objímky silentbloku v mieste odtrhnutia ku odtrhnutiu ramien prišlo pri zrážke vozidiel, o čom svedčia ohnuté okraje v mieste rozlomenia ramena, ako aj zalomenie ramena od nárazu protijazdiaceho vozidla. Smer vyhnutia okrajov odtrhutej objímky silentbloku je zhodný so smerom pôsobenia deformačnej - deštruktívnej sily podľa zalomenia ramena v strede jeho prednej časti. Rameno aj s odtrhnutou objímkou silentbloku pri obhliadke zaistené vyšetrojúcim policajtom na ďalšie znalecké skúmanie. Detailnou obhliadkou ramena a odtrhutej objímky silentbloku od telesa ramena prišlo až pri zrážke vozidiel a nie pred nárazom. Ľavá spojovacia tyč od nárazu do ramena ohnutá, čo pri odtrhnutí prednej časti ramena a posune závesu

kolesa smerom dozadu spôsobilo cez vnútorný guľový čap spojovacej tyče riadenia šikmý priečny ťah na hrebeň riadenia, ktorý sa vplyvom pôsobiacich deformačných nárazových síl zlomil.“..... Zo záveru znaleckého posudku jasne vyplynulo, že obhliadkou vozidla nebola zistená žiadna technická závada alebo porucha, teda ani vplyv korózie v príčinnej súvislosti so vznikom alebo priebehom dopravnej nehody. Bola tak vylúčená technická závada vozidla ako možná príčina dopravnej nehody.

Na hlavnom pojednávaní znalec Ing. Roman Červinka na otázky obhajcu odpovedal tak, že ... „K tomu, či bola predmetom skúmania časť súčiastky v oblasti čapu, uvádza, že predný čap, na ktorom je uchytené rameno bol v čase obhliadky aj so silent blokom uchytený v prednej nápravnici a držaný skrutkou, ktorý sme pri obhliadke demontovali a rameno bolo odtrhnuté od tohto predného uchytenia hneď za týmto predným čapom. Deformácie v oblasti odtrhnutia svedčia o tom, že k odtrhnutiu neprišlo pred nehodou, ale bolo spôsobené zrážkou s vozidlom Škoda Fabia. Na predmetnej súčiastke bola viditeľná korózia, odmontovaná bola 4 mesiace po nehode, kedy som ja vykonával obhliadku vozidla a preskúmal som to následne na polícii v GA. To, že je tam korózia je logické, nakoľko 4 mesiace naň pôsobili atmosférické vplyvy, najmä vlhkosť. Deformácia predmetnej súčiastky je od nárazu. Vylučujem možnosť, že zlomenie súčiastky bolo vplyvom korózie pred nárazom. Nevie sa vyjadriť, prečo som sa k súčiastke dostal až po 4 mesiacoch. Nevie sa vyjadriť, či mohol predmetný diel skorodovať až v období po nehode do času skúmania znalcom. Zašpinená a povolená skrutka na ľavej prednej časti vozidla v oblasti kolesa a bŕzd sa do tohto stavu mohla dostať až po STK v roku 2017, ale nevylučujem, že to mohlo byť aj v čase STK.“ Na to predložil obžalovaný znalci prednú časť ľavého predného ramena pri uchytení silentbloku, k čomu znalec uviedol, „že je opotrebovaná, ale nič to nemení na jeho záveroch. Ak by sa aj stala technická závada, čo z môjho znaleckého skúmania nevyplýva, od okamihu možnej technickej závady po zrážku mal čas cca 2,5 sekundy a 70 metrov, aby začal brzdiť a vyhábať sa vpravo.“

Zo znaleckého posudku Kriminalistického a expertízneho ústavu PZ odbor kriminalistická identifikácia č. PPZ-KEU-BA-EXP-2020/4685 zo dňa 29. mája 2020 vyplynulo, že „všetky skúmané poškodenia na predložených stopách vznikli až pri náraze vozidla, a teda nemohli spôsobiť zhoršenie smerovej stability vozidla už pred dopravnou nehodou.“ Zo záveru vyplynulo, že „žiadny zo skúmaných lomov nevykazoval znaky únavového ani iného etapovitého poškodzovania materiálu všetky lomy aj sprievodné deformácie materiálu vznikli až po náraze vozidla . Tak isto k natrhnutiu väčšieho gumeného silentbloku ramena došlo zrejme až v čase nárazu vozidla. ... Skúmané poškodenia na predložených stopách nemohli spôsobiť zhoršenie smerovej stability vozidla pred dopravnou nehodou.“

Znalec plk. Ing. Pavol Hrdý na hlavnom pojednávaní uviedol, že „neboli zistené znaky únavového poškodenia a skúmané poškodenia nemohli spôsobiť zhoršenie smerovej stability vozidla..... Stopy som skúmal ich vzhľadnutím, tiež pod mikroskopom, pričom stopy únavy som nezistil, dané som uviedol do znaleckého posudku. Do mojej odbornosti nespadá posudzovanie rýchlosti, akou by muselo dôjsť k nárazu, aby sa skúmaný materiál poškodil. Trhlina silentbloku, aj keby sa objavila pred nehodou, nemohla by spôsobiť náhlu neovládateľnosť vozidla..... Je vyrobená z ťažnej ocele, aby nebola náchylná na únavové poškodenie a ostré hrany, ktoré je možné vidieť na súčiastke, boli spôsobené extrémnym ťahovým namáhaním pri trhaní steny poškodeného prierezu. Nemyslím si, že by na súčiastke bol nejaký vykorodovaný otvor. Zvarové oblasti sú náchylnejšie na koróziu, no v danom prípade korózia neprešla hrúbkou steny a pri výrobe a zváraní bývajú takéto veci následne ošetrované lakmi. Opätovne uvádzam, že ostré hrany na predmetnej súčiastke vznikli extrémnym ťahovým namáhaním pri trhaní steny poškodeného prierezu.“

Aj krajský súd rovnako ako okresný súd po vykonanom dokazovaní dospel k jednoznačnému záveru o tom, že príčinou dopravnej nehody nebol technický stav vozidla, ktorý by zapríčinil zmenu smeru vozidla, čím by auto prešlo do protismeru. Znalecké skúmanie absolútne vylúčilo akékoľvek obhajobné tvrdenia, že príčinou nehody bola skorodovaná súčiastka v dôsledku čoho sa malo ľavé predné koleso stať neovládateľným v dôsledku technickej poruchy prednej nápravy vozidla, nakoľko toto tvrdenie žiaden dôkaz nepodporil, práve naopak, oba vyššie spomínané znalecké posudky túto teóriu obhajoby bez pochybností vyvrátili. Obaja znalci sa vedeli aj na hlavnom pojednávaní náležite vyjadriť k tvrdeniam obhajoby, a preto nebolo potrebné zabezpečovať nové znalecké skúmanie.

Ku kritike obžalovaného ohľadne spôsobu, akým okresný súd hodnotil vykonané dôkazy, je potrebné vo všeobecnosti uviesť, že v trestnom konaní platia zákonom stanovené pravidlá pre zisťovanie skutkového stavu veci a pre hodnotenie dôkazov. Podľa nich je potrebné zisťovať skutkový stav veci v rozsahu nevyhnutnom pre rozhodnutie. Trestný poriadok nestanovuje žiadne pravidlá, pokiaľ ide o mieru dôkazov potrebných na preukázanie určitej skutočnosti, ani váhu jednotlivých dôkazov. Inak povedané, Trestný poriadok neupravuje otázku minimálneho množstva a kvality dôkazov potrebných na preukázanie viny obžalovaného. Platí zásada voľného hodnotenia dôkazov, podľa ktorej orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného

na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

Krajský súd tiež opakovane vo svojich rozhodnutiach prizvukuje, že právo na spravodlivý proces neznamena právo na to, aby bola strana konania pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami, predstavami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne práva strany v konaní, ak sa neriadi jej výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov. Rovnako súd neporuší žiadne práva strany v konaní, ak si neosvojí ňou navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov, lebo proces dokazovania (a to nie len z hľadiska hodnotenia obsahu jednotlivých dôkazov, ale aj z hľadiska rozsahu dokazovania) je ovládaný zásadou voľného hodnotenia, kedy po vykonaní logických úsudkov v kontexte všetkých vo veci vykonaných dôkazov dochádza k vydaniu meritórneho rozhodnutia. Zákon pritom neurčuje a ani nemôže určiť konkrétne pravidlá, podľa ktorých by sa malo vychádzať v konkrétnom prípade pri určení rozsahu dokazovania alebo pri hodnotení obsahu dôkazov, prípadne ich vzájomnej súvislosti. Jediným všeobecným pravidlom určujúcim rozsah dokazovania je zásada vyjadrená v ustanovení § 2 ods. 10 Trestného poriadku, podľa ktorej orgány postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie (porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 25.08.2015, sp. zn. 4Tdo/36/2015).

K samotnému trestu je potrebné uviesť, že je právnym následkom trestného činu a preto musí byť úmerný k spáchanému trestnému činu (zásada proporcionálnosti trestu). Úmernosť trestu okrem iného určujú aj pohnútky páchatel'a a možnosti jeho nápravy. Úsudok o možnosti nápravy páchatel'a si súd vytvára z veľkej časti už na základe hodnotenia povahy a závažnosti spáchaného trestného činu (t.j. či ide o prečin, zločin, obzvlášť závažný zločin) pri náležitom zhodnotení osoby páchatel'a. Záver súdu o možnosti nápravy páchatel'a musí byť vždy v plnom súlade s ochranou, ktorú súd uloženým trestom poskytuje záujmom spoločnosti, štátu a členom spoločnosti pred útokmi páchatel'ov trestných činov a výchovným pôsobením na ostatných členov spoločnosti.

Trest je jedným z prostriedkov na dosiahnutie účelu Trestného zákona, čím je určená aj jeho funkcia v tých smeroch, v ktorých má pôsobiť zákon, t. j. na ochranu spoločnosti a na výchovu páchatel'a a ostatných občanov. Ochrana spoločnosti sa uskutočňuje dvoma prvkami, jednak prvkom donútenia (represia), ale tiež prvkom výchovy. Oba prvky sa uplatňujú zásadne súčasne v každom treste, pričom treba mať na zreteli dôležitosť vzájomného pomeru medzi trestnou represiou a prevenciou.

Trestný zákon vychádza z myšlienky, že základným účelom a cieľom trestu je ochrana spoločnosti pred trestnými činmi a pred ich páchatel'mi. Individuálna prevencia spočíva vo vytvorení podmienok na výchovu odsúdeného k tomu, aby viedol riadny život. Generálna prevencia má zabezpečiť nielen odradenie ostatných potenciálnych páchatel'ov od páchania trestných činov, ale i utvrdenie pocitu právnej istoty a spravodlivosti u ostatných členov spoločnosti. Spravodlivé a včasné uloženie trestu dáva ostatným členom spoločnosti najavo, že konanie, za ktoré bol uložený trest, je protiprávne a nežiaduce, varuje ich pred páchaním trestnej činnosti a posilňuje pocit právnej istoty a právneho štátu.

Trestný zákon vychádza z jednoty individuálnej a generálnej prevencie,

príčom obe tieto zložky sa navzájom dopĺňajú a podmieňujú. Disproporcia medzi jednotlivými druhmi prevencie v zásade vedie k nedostatočnému výchovnému pôsobeniu trestu, tak na páchatel'a trestného činu, ako i na ostatných členov spoločnosti. Trest samozrejme musí vyjadrovať aj morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou. Inak povedané musí vyjadrovať spoločenské odsúdenie, negatívne ohodnotenie páchatel'a a jeho činu, tak právne, ako aj etické.

Majúc na zreteli vyššie uvedený účel trestu a jednotlivé hľadiská pre jeho ukládanie, dospel krajský súd k záveru, že okresný súd postupoval v súlade so zákonom, keď obžalovanému ukladal trest odňatia slobody v základnej sadzbe pri trestnom čine ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 2 Trestného zákona od 1 roka do 5 rokov. U obžalovaného nevzhliadol žiadnu poľahčujúcu okolnosť ani priťažujúcu okolnosť, a teda nedošlo k úprave základnej trestnej sadzby. Okresný tak obžalovanému správne ukladal trest odňatia slobody na samej spodnej hranici trestnej sadzby, a to vo výmere 1 rok, ktorý mu podmiennečne odložil a určil mu skúšobnú dobu v trvaní 18 (osemnásť) mesiacov.

Keďže obžalovaný spáchal trestný čin v súvislosti s vedením motorového vozidla, pričom porušil niekoľko ustanovení zákona o cestnej premávke, obžalovanému dôvodne uložil aj trest zákazu činnosti vedenia motorových vozidiel v cestnej premávke vo výmere 2 (dva) roky.

K adhéznemu konaniu krajský súd uvádza, že poškodenej I. J., K. J., Všeobecnej zdravotnej poisťovni, a.s. bola náhrada škody medzičasom uhradená. Poškodená L. A., ktorá v prípravnom konaní uplatnila

nárok na náhradu škody zomrela a jej dediči L. A. a K. J. nezotrvali na uplatnenom nároku na náhradu škody ich matkou.

Poškodená Sociálna poisťovňa si nárok uplatnila najneskoršie do skončenia vyšetrovania v zmysle § 46 ods. Trestného poriadku, následne si v konaní vyčíslila konkrétnu sumu, ktorú uhradila poškodenej I. J. (469-475 spisu), a preto okresný súd postupoval správne, keď podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku uložil obžalovanému nahradiť poškodenej Sociálnej poisťovni, škodu vo výške 5 806,58 EUR.

Postavenie sociálnej poisťovne ako poškodeného v trestnom konaní, ktorá uhradila poistenému majetkovú škodu, odvodzuje právna teória od ust. § 813 a § 827 Občianskeho zákonníka: „Ak poistený má proti inému právo na náhradu škody spôsobenej poistnou udalosťou, prechádza jeho právo na poistiteľa, a to do výšky plnenia, ktoré mu poistiteľ poskytol. ... Pokiaľ poistiteľ nahradil za poisteného škodu, prechádza na neho právo poisteného na náhradu škody alebo iné obdobné právo, ktoré mu v súvislosti s jeho zodpovednosťou za škodu vzniklo proti inému.“ Odborná literatúra k tomu uvádza: „Nároky poisťovne (napr. pri poistení majetku) a zodpovednosti za škodu sú v literatúre považované za nároky na náhradu škody. Ak nahradí poisťovňa poškodenému škodu plnením z poistnej zmluvy, má z dôvodu cesie ex lege právo uplatniť si nárok na náhradu škody v adhéznom konaní (do výšky poskytnutého plnenia). (Pozri napr. ČENTÉŠ, J. a kol.: Trestné právo procesné. Všeobecná časť; Šamorín: Heuréka, 2016, s. 178).

Čo sa týka výšky škody uplatnenej poškodenu Sociálnou poisťovňou s ohľadom na vyplatené dávky dôchodkového poistenia poškodenej I. J., k tomu krajský súd dodáva, že na hlavnom pojednávaní dňa 13.01.2023 boli oboznámené listinné dôkazy, a to potvrdenie o výške vyplatených dávok dôchodkového poistenia poškodenej I. J., a to invalidný dôchodok vo výške 1665,32 € za obdobie 10.03.2020 až 09.11.2021 - datované 26.10.2021 a prílohou je rozpis vyplatených dávok, potvrdenie o výške vyplatených dávok dôchodkového poistenia poškodenej I. J., a to invalidný dôchodok vo výške 1123,76 € za obdobie od 10.11.2021 do 09.12.2022 - datované 16.12.2022, prílohou je rozpis vyplatených dávok a potvrdenie o nemocenských dávkach vyplatených poškodenu Sociálnou poisťovňou ohľadne poškodenej I. J. za obdobie 21.3.2019 do 31.03.2020 v sume celkovo 3017,50 €. K vykonanému dokazovaniu obžalovaný nemal konkrétne námietky, nenavrhol ho žiadnym spôsobom doplniť, ani nepredložil žiaden dôkaz, ktorý by spochybnil výšku uplatnenej škody, rovnako tak neuviedol z akého dôvodu je toho názoru, že ide o nesprávny výpočet škody, pričom od predloženia týchto listinných dôkazov okresnému súdu až do rozhodnutia krajského súdu mala obhajoba dostatok času spomínané listinné dôkazy naštudovať. Z uvedeného dôvodu považoval krajský súd námietku ohľadne výšky škody za nedôvodnú.

Z vyššie uvedeného vyplýva, že v predmetnej trestnej veci krajský súd nezistil žiadny zákonný dôvod na zrušenie či prípadnú zmenu napadnutého rozsudku, preto odvolanie obžalovaného A. B. ako nedôvodné podľa § 319 Trestného poriadku zamietol.

Toto uznesenie bolo prijaté jednomyseľne (§ 163 ods. 4, § 180 Trestného poriadku).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný riadny opravný prostriedok.